
GAGYI BÍRÓ KATA

Emlékképeim

Dr. Gyárfás Ágnesre emlékezem. Hol volt, hol nem volt, mint a mesében. Erdélyi Körúton járt a 2000- és évek elején egy kis, finom lelkületű, aranyhajú Úrasszony. A Bölcséletek Nagy Asszonya, Dr. Gyárfás Ágnes, a Miskolci Bölcsész Egyesület Elnökasszonya.

Székely-Keresztúron, a Molnár István múzeum kiállító termében tartott igen értékes előadást. A terem jobb oldalán a régi vetett ágy megmaradt darabjai díszeltek, horgolt 'párnabütyökkel'. Mondanivalójukról beszélt. Rövid hozzászólásom nagyon megérintette tiszta lelkét. Magához szólított és hívott - menjek velem. Közölte: beszélni szeretnék Veled. Hozzá léptem. Magamhoz vettem saját kezűleg készített varrottasaimból, valamint az asszonyi fejdíszek és a leányok pártáinak szakleírását és a szakrajzait.

Szeretettel mutattam be, mint édesanya kedves gyermekeit. A minták szerkezetét: alsó,

felső mesterkét, középen a fő-mintát, melyről az elnevezését kapta.

Nagyon tetszettek neki a kockás tulipánok, valamint a koronás madárkák, melyeket ablakozással, bogárhátú, lapos öltéselemekkel varrtam. Ezeket mind Asszony-elődjeimtől tanultam, amikor a székelyudvarhelyi Tanító Képzőbe jártam. Az idő nagyon gyorsan telt. Nem akart elengedni. Másnap, míg munkában voltam bement a Gyárfás - kertbe. Látogatást tett az Ősi Gyárfás kúriában.

A kertben megállt a legendás körtefánál, valamint tisztelgett a Gyárfás - sírkertben Ősei előtt.

Elbúcsúztunk. Hívott a Család, a munka, melyek kicsit elválasztottak bennünket egymástól. Közben sokat gondoltunk egymásra és szüntelen imádkoztunk.

Érdekes – Mindig erősebbnek éreztem magam, amikor a szép régi székely varrottas mintákat, szöttes mintákat gyűjtöttem. Mindig éberem tartott. Éreztem az Ősök jelenlétét az életemben.

Egyszer csodálatos dolog történt. Osváth Ilona a keresztszemes kézimunkáit hozta el Székely-Keresztúrra. Hírt hozott Ágnesről és egy könyvet. És olyan Boldog voltam. Telefonon felhívott és meghívott a Miskolci Bölcsész Egyesület Ősmagyarkutató Fórumára Miskolcra, a Diósgyőri Vár mellett lévő akkori székházukba. Nagyon örvendtünk a találkozásnak. Akkor ismerhettem meg kedves Családját és a Bölcsészeket. Évi rendszerességgel vettem részt a Fórumon. Miután megtartottam az előadásaimat, mindig nagy szeretettel, örömmel gratulált. Magához ölelt. Otthonába vitt, hogy együtt lehessünk. Kirándulni mentünk. Közben mind lelkesen magyarázott. Mindig Boldog voltam, amikor vele lehettem és kedves Családjával. Értékes, szép napokat töltöttünk együtt. Egy beszélgetés alkalmával azt vettem észre, hogy Ágnesnek az arcán gyönyörűség, szép tulipán ver barázdát. Soha nem láttam ilyet, addig. Elgondoltam – Istenem! Királynő,

Hercegnő. Úr-Asszony vagy talán a mesék csodálatos Tündérr királykisasszonya, vagy maga a szépséges Tündér Ilona? Itt van közöttünk és nekünk, felfoghatatlan. Ő ilyen csodálatos volt. Egyszerűen, érthetően beszélt a pecséthengerekről, a magyarság ősiségének kultúrájáról, és mindenről, mindenről – hatalmas volt a tudása, ismerettára. Kíváncsian és érdeklődéssel hallgattam mindig. Szabina írta, hogy Édesanyja nagybeteg. Nagyon fájt nekem. Elszakított a határ és a távolság. Isten közelségében és a mindennapi imában sokszor együtt voltunk. Szabinát szeretete hazahozta a nagy messzeségből, hogy Józsikával együtt valamit enyhíteni tudjanak drága Édesanyjuk fájdalmain. Szabinára hárult az otthon minden gondja - baja és a Bölcsészet is.

2021 augusztusában ott voltam velük. Nagyon vágytam a találkozásra. Ágnes várt. Még várt. Már útra készen voltam Székely-Keresztúron, amikor egy különleges érzés érintett meg. A lélekajtómon kopogott egy hang: Kata! Menj be a Gyárfás - kertbe!

Besétáltam, megálltam a kúria előtt, aztán a Petőfi - körtefánál és hagytam, hogy tovább vigyen az Isten. Közben gyönyörködtem a szép rózsákban. Hát, egyszer csak a kert jobb oldalán egy nagy fa alatt vagyok. Nem tudtam miért. A zöld fűszálak között apró kis piros vadcseresznye szőlítették meg a figyelmem: szedjél engem. Szedtem egy markocskával. Kompótot készítettem belőlük Ágnesnek. Ez volt a mesebeli kompót. Az Ősök ajándéka. A

Szülőföldjének ölelése. Ágnes emlékezett is a nagy vadcseresznye fára a Gyárfás kertben. Boldogan eszegette a kis cseresznyéket. Azt kívánta.

Az Ősök szeretete itt él közöttünk. Ott van a varrottásokban, szőttesekben, és mindenben, ami magyar, ami szép.

Már nagyon beteg volt, de a Bölcsészetet nem hagyta magára, sem a Családját. Még augusztusban is ott volt a Fórumon. Aktívan. A Családban minden napot nagy szeretetben töltöttünk - Szabina mindenről kiválóan gondoskodott Józsika minden nap partitúrájával, zongorajátékával kedveskedett. Esténként szépirodalmi művekből olvasott fel. Közben

aktívan vettünk részt a Fórum munkálataiban. Majd végül csak el kellett búcsúznunk. Hazajöttem. Minden nap imádkoztam. Szüntelenül...

Egyszer csak jött a levél Amerikából Tibold Lászlótól: Elhagyott minket Ágnes. Nagyon fájt. De megértettem - vége a nagy szenvedésnek. Szabina mindig írt. A temetés pontos időpontján bementem a Gyárfás - sírkertbe 4 szál fehér rózsával, leróni a kegyeletem. Itthon vettem észre a fényképen, hogy a Sírkert fölött az égbolton egy Angyal jelent meg nyújtva a kezét egy másik Angyalnak. És éreztem a Gyárfások, az ŐSÖK szeretetét. AZT A SZERETETET, MELY ITT VAN KÖZÖTTÜNK ÉS SOHA EL NEM MÚLIK, HANEM ÖRÖKKÉ ÉL.

Ő most az Égi vizeken halad, azon a sárkánybárkán, melyen őseink ereszkedtek le a csillagok közül e földre.

Isten áldjon, Boldogasszonyunk óvjon Drága Ágnes, s mi itt e földi világban vigyázzuk tudásod gyöngyszemeit és óvjuk tanításaidat.

Gagyí Bíró Kata
Angyalok a Gyárfás sírkert felett